

[Victor Pürschel.]

det vil jeg naturligvis være meget taknemmelig for.

I § 15 staar der: I Sager om Straffansvar saavel som i Sager om Opløsning af en Forening skal en Forsvarer beskikkes. Ogsaa her spørger man: Er der da andre Sager, der kan komme for Rigsretten, end Sager, der enten er Straffesager eller drejer sig om Opløsning? Jeg maa mene nej. Jeg tror ikke, der kan komme andre. Man kunde tænke sig een Ting, at man maaske anlagde en Slags civilretlig Erstatningssag mod en Minister, men der er jo den Ejendommelighed, naar man læser Loven igennem, at det er helt igennem Straffeprocess. Der staar ganske vist i § 79 en Bestemmelse om, at naar Loven her ikke siger andet, gælder Retsplejelovens almindelige Regler, og den kan man naturligvis dække sig bag ved, men man vil se, at det helt igennem er Forudsætningen, at det er Straffesager, man har med at gøre. Det kan man f. Eks. se af § 67, hvor der staar i 2det Stykke:

„Erstatningskrav, der er fremsat under Sagen, afgøres ved samme Dom.“

Her har man egentlig en ret kraftig Forudsætning om, at det er en Straffesag, det drejer sig om, naar der er Tale om Erstatningskrav. Man kunde maaske ogsaa nævne § 74 i den Forbindelse, men det indrømmer jeg er noget svagere. Det afgørende er, at Loven helt igennem handler om Straffeprocess.

I § 16 staar der, at Forsvareren er berettiget til at overvære samtlige Retsmøder. Her er altsaa ikke gjort nogen Forskel paa den beskikkede og den valgte Forsvarer. Ellers kan man jo efter Retsplejelovens § 737, tror jeg det er, jfr. en anden Paragraf, udelukke den valgte Forsvarer i Tilfælde, hvor han mistænkes for at ville modarbejde Undersøgelsen, eller noget saadant.

Se her er et af de Punkter, hvor det klart fremgaar, at Loven er bygget alene om Ministres Ansvar og ikke passer paa de andre Sager, for det kan være rimeligt at sige, naar det drejer sig om Tiltale mod en Minister, at der skal Forsvareren altid og ubetinget have Lov at være til Stede; der bortser vi helt fra denne Mulighed. Det kan være rimeligt og naturligt, hvor det drejer sig om Tiltale mod en Minister, men det er ikke rimeligt og naturligt, hvor det drejer sig om Opløsning af en politisk Forening, som man anser for farlig, og hvor man netop kan tænke sig, at der er en særlig Mulighed for, at Forsvareren kan paavirke Vidnerne og søge at genere dem,

og hvor ogsaa den Mulighed i høj Grad foreligger, at den tiltalte, Formanden, ved selve sin Nærværelse, hvis han tiltales til Straf, tillige kan lægge Tryk paa dem. Her staar udtrykkeligt, at Forsvareren har Ret til at overvære samtlige Retsmøder, og der kan derfor § 79 efter min Mening ikke klare denne Situation, for den handler kun om de Tilfælde, hvor Loven her ikke træffer nogen udtrykkelig Afgørelse.

Saa har jeg en Bemærkning om § 43, hvori der staar, at hvis Tiltalte udebliver, afgør Retten efter Anklagerens Indstilling, om Sagen desuagtet skal fremmes. Jeg vil henstille, at man der indsætter en Bemærkning om, at Forsvareren skal have Adgang til at udtale sig, fordi der er en vis Fare for, at Bestemmelsen ellers kan misforstaas. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det er Meningen, at han skal have det, men jeg synes blot, det bør staa der.

Saa staar der i § 50 dette, at hvis Tiltalte i Rigsretten afgiver en fuldstændig Tilstaaelse og der ikke er Grund til at drage Tilstaaelsens Rigtighed i Tvivl, bortfalder yderligere Bevisførelse. Jeg vil henstille, at man ændrer dette til Overensstemmelse med Retsplejelovens tilsvarende Bestemmelse, hvori der staar, at i saadanne Tilfælde afgør Retten, om og i hvilken Udstrækning yderligere Bevisførelse skal finde Sted.

I § 62 fastsættes, at naar Forhandlingerne er sluttet, gaar Retten i Almindelighed straks over til at forberede Dommens Afsigelse. Det anser jeg for uheldigt. Jeg mener, man skal tillade en foreløbig Forhandling mellem Dommerne indbyrdes, saaledes som det faktisk finder Sted i de fleste kollegiale Retter, dog undtaget Højesteret. Det er efter min Mening en overordentlig praktisk Ting, og den bør man efter min Mening ikke afskære.

I § 64 staar der, at naar Stemmegivningen er begyndt, maa Retten ikke skilles, førend Dommen er vedtaget og afsagt. Jeg henstiller, at man lader det sidste gaa ud. Naar Dommen er vedtaget — og det kan jo tænkes at ske f. Eks. Kl. 11—12 eller maaske Kl. 1 om Natten —, skal man først til at formulere den, og det er ganske urimeligt, at Retten skal forblive sammen, medens det finder Sted. Naar Dommen er vedtaget, mener jeg, det maa være tilstrækkeligt, saa er der ingen, der kan løbe fra den, den er fastslaet i Protokollen, og den endelige Udarbejdelse behøver jo ikke at holde Retten sammen. Er Dommen vedtaget, saa kan Retten træde sammen den næste Dag, og saa kan Dommen